

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **rtm. R. B.**, narozen „X“,
bytem ul. „X“,
zastoupen JUDr. Markétou Soukupovou, advokátkou,
sídlem Josefa Resslera 1808, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Velitel vojenského útvaru 1762 – Velitelství 4. brigády rychlého nasazení**,
sídlem Komenského alej 1752, 438 01 Žatec,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, č. j. MO 38098/2021-1762,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, č. j. MO 38098/2021-1762, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 1824 Žatec ze dne 9. 11. 2020, č. j. MO 319229/2020-1824, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je povinen v souladu s § 101 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) zaplatit České republice – Ministerstvu obrany částku 78 779 Kč z důvodu odpovědnosti žalobce za 1/3 škody na svěřeném majetku v celkové výši 236 337 Kč, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil též prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci pro učinění závěru o výši škody, za kterou by měl žalobce odpovídat. Žalobce totiž ke dni 1. 1. 2020, kdy byl služebně zařazen na služební místo (myšleno zřejmě náčelníka – pozn. soudu) dotyčného skladu, nebyl seznámen s aktuálním stavem skladu. Relevantní informaci o aktuálním fyzickém stavu zásob a inventárním stavu zásob dle evidence k tomuto dni neměl ani žalovaný. Inventura nebyla provedena ani dodatečně ke dni žalobcova podpisu dohody o hmotné odpovědnosti, tj. ke dni 15. 1. 2020, přestože se nadále ze skladu vydával skladovaný materiál, a to i ten, který nemohl být ve stavu na skladě uveden, až do další inventury, která proběhla až ve dnech 15. – 17. 4. 2020. Navíc inventura skladu prováděná v posledním čtvrtletí roku 2019 (ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019) nebyla provedena jako celková inventura, a proto nemohla posloužit k porovnání výsledků stavu skladu zjištěného při následné inventuře provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020. Rozdíl ve skladových zásobách vznikl v době, kdy žalobce sklad na starosti neměl. S těmito jeho námitkami se vydaná rozhodnutí zároveň dostatečně nevypořádala.
3. Závěry žalovaného o tom, že žalobce odpovídal za zjištěnou škodu, navíc podle žalobce neměly oporu ve spise. Z provedeného dokazování podle žalobce vyplynulo, že to byl právě on, kdo po svém nástupu na sklad opakovaně upozorňoval své nadřízené na nedostatky ohledně evidence skladových zásob a na nefunkční systém vyskladňování a systém kontroly stavu skladu, a kdo inicioval dohledávání různých výdejků a různých součástek, které měly být zaevidovány v minulosti jako vydané, a přitom nebyly. Krátce po jeho novém služebním zařazení pak bylo žalobci oznámeno, že od 3. 2. 2020 proběhne inventura, kdy žalobce již od prvopočátku upozorňoval, že nejsou propsané žádanky a další výdej na VVM technikům rot a výkonným praporčíkům, jelikož byly odevzdávány por. K., který je před odjezdem na misi zřejmě neodevzdal, protože následně byly nalezeny v jeho stole, přičemž nebyly řádně vyplňovány, natožpak řádně skladově propsány. Nebylo tak možné zjistit přesný počet kontrolovaného materiálu ve skladu v době od 10. 10. – 12. 12. 2019. Uvedené zjištění, o němž věděl například rtm. J. a rtm. M., žalobce pochopitelně řádně hlásil příslušným funkcionářům. Proto je pro něj nepochopitelné, že posléze byla vydána napadená rozhodnutí.
4. Žalobce upozornil též na to, že již při inventuře ze dne 7. 2. 2020 byl zjištěn schodek/rozdíl u cca 700 položek, kdy se podařilo zpětně dohledat cca 400 skladových položek. Nedohledáno pak zůstalo cca 300 skladových položek, na které (a vedle toho i na 70 nahodilých položek) se následně zaměřila inventura provedená ve dnech 15. – 17. 4. 2020. Ke zjištění předmětné škody tak nedošlo až v rámci inventury provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020, nýbrž již při inventuře ze dne 7. 2. 2020, kdy stále docházelo k soustavnému výdeji materiálu ze skladu. Není tak pravda, jak je uvedeno na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, že v době od 15. 1. 2020 – 15. 5. 2020 (myšleno zřejmě 15. 4. 2020 – pozn. soudu), kdy byla provedena další inventura, nikdo nehlásil nesrovnalosti (schodek) ve skladových zásobách a nikdo neřešil zjištěný schodek, neboť především žalobce tak činil. Tato skutečnost by podle něj měla vyplynout ze spisového materiálu. Žalobce doplnil, že navíc nebyl nikdy proškolen na své nové služební zařazení k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. 1. 2020, tj. na náčelníka skladu, když v dané době byl proškolen jen na pozici řidič – skladník.
5. Vydaná rozhodnutí podle žalobce vykazují i prvky libovůle v rozhodovací činnosti správních orgánů a zneužití vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Žalobce zopakoval, že ke dni 1. 1. 2020, kdy byl služebně zařazen na služební místo (náčelníka – pozn. soudu) dotyčného skladu, nebyl seznámen s aktuálním stavem skladu. K podpisu dohody o hmotné odpovědnosti došlo až ke dni 15. 1. 2020, přesto se průběžně i koncem roku 2019 až do dubna 2020, kdy proběhla inkriminovaná inventura, ze skladu vydával skladovaný materiál. To podle žalobce nebylo v souladu s platnými právními předpisy včetně zákoníku práce a čl. 16 bod 1 rozkazu ministra obrany ze dne 2. 11. 2011, č. 55/2011, o inventarizaci majetku a závazků v rezortu Ministerstva obrany (dále jen „rozkaz o inventarizaci“), který příslušným vedoucím organizačního celku a majetkovému orgánu stanovuje povinnost v prováděcím období inventarizace maximálně omezit účetní pohyby majetku.
6. V případě inventury provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020 podle žalobce navíc není zřejmé, o jaký typ inventury ve smyslu čl. 1 rozkazu o inventarizaci se jednalo, neboť zde se pod písm. l) pojednává o tzv. prvotní inventuře a pod písm. m) o tzv. dodatečném inventurním soupise. Oba typy inventur se přitom provádějí v odlišných režimech a odlišnými relevantními parametry (co se prokazuje, k jakému datu atd.). Tytéž nejasnosti žalobce spatřuje i ve vztahu k inventuře skladu prováděné ve dnech od 10. 10. 2019 do 12. 12. 2019.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při objasňování vzniku škody postupoval v souladu s rozkazem Ministerstva obrany č. 47/2013 – Předcházení škodám a řešení škod na majetku v působnosti Ministerstva obrany ze dne 5. 6. 2013. Bylo zjištěno, že za vzniklou škodu ve výši 236 337 Kč na materiálovém uskupení MU 2.3, MU 2.4 a MU 4.1 u lokální jednotky 182430 v budově skladu č. „X“ a č. „X“ vedenou pod EKŠ 1918240002775 odpovídali žalobce, čet. L. M. a čet. M. B., kteří dne 15. 1. 2020 uzavřeli Dohodu o společné hmotné odpovědnosti ev. č. 363/21-21/12/2020-1824, jejíž přílohou byl i Dílčí inventurní soupis z inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019, který žalobce podepsal dne 9. 1. 2020. Podle bodu 2 Dohody byly svěřené hodnoty převzaty na základě inventarizace, která se uskutečnila ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019 a která byla provedena komisí, jejímž členem byl i žalobce. Žalovaný poukázal na § 104 a § 101 odst. 3 zákona o vojácích z povolání s tím, že důkazní břemeno k prokazování zavinění bylo zcela na straně hmotně odpovědné osoby.
8. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl v rámci svého předchozího zařazení v roce 2017 přeškolen na pozici skladník proviantu, a bylo mu tedy ze strany zaměstnavatele dáno přinejmenším minimální osvětlení principů skladového hospodářství. Od 1. 10. 2016 do 31. 12. 2019 působil na systematizovaném místě skladník hospodářského skladu hospodářské čety roty logistiky 41. mechanizovaného praporu, na které byl řádně proškolen, a splňoval tak kvalifikační podmínky pro jmenování do vyšší hodnosti na funkci náčelník skladu dle § 7a zákona o vojácích z povolání.

9. Inventarizace prováděná ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019 byla pravidelnou každoroční celkovou inventarizací, která sloužila jako podklad pro účetní závěrku na konci roku 2019. V přípravném období této periodické inventarizace stanovené od 3. 9. do 9. 10. 2019 proběhlo školení inventarizačních komisí; žalobce byl proškolen 4. 10. 2019. Výše škody žalobci byla známa již z předchozího objasňování škody.

Replika žalobce

10. V replice ze dne 3. 7. 2021 žalobce namítl, že se žalovaný nepřipustně pozdě až v řízení před soudem, a nikoliv ve správním řízení, pokouší zdůvodnit, že inventarizace prováděná ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019 byla vlastně inventarizací periodickou čili celkovou inventarizací. Zdůvodnění této skutečnosti měl žalovaný podle žalobce uvést nejpozději v napadeném rozhodnutí a ideálně již v rozhodnutí prvostupňovém. To, že tak neučinil, zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
11. Žalobce dále argumentoval, že z toho, že byl v roce 2017 proškolen toliko na pozici skladníka proviantu, nelze jakkoliv dovodit, že byl posléze náležitě proškolen i na pozici skladníka hospodářského skladu, resp. k 1. 1. 2020 na pozici náčelníka skladu. Žalovaný ve vztahu k žalobci navíc nepřipustně a nepodloženě konstruuje, že žalobce byl řádně proškolen k inventarizaci, což bylo pro danou situaci a vznik následné odpovědnosti žalobce za rozdíl ve skladových zásobách údajně dostatečné.
12. Ohledně inventury skladu prováděné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019 žalobce doplnil, že tato inventura nebyla ani řádně dokončena, když svědci podepsaní na protokolu o inventuře v rámci svých výsledků potvrdili, že při ukončení – a vlastně i v průběhu – inventury nebyli přítomni. Kdo tedy co přesně kontroloval, za jakých skutečných podmínek a s jakým konkrétním výsledkem, není podle žalobce ani do dnešní doby vůbec jasné.

Ústní jednání soudu

13. Při jednání soudu konaném dne 13. 6. 2022 právní zástupkyně žalobce v plném rozsahu odkázala na znění žaloby a repliky a navrhla, aby soud žalobě vyhověl. Uvedla, že čet. M. a čet. B., kteří rovněž uzavřeli dohodu o hmotné odpovědnosti, již na rozdíl od žalobce ve skladu pracovali. Žalobce až do ledna 2020 se skladem neměl nic společného; předtím zodpovídal za sklad proviantu, na což byl proškolen, a tento sklad měl v pořádku. Žalobce sice byl členem inventarizační komise, za výsledek inventarizace ale neodpovídal a s jejím výsledkem nebyl seznámen, podepsal pouze dílčí inventarizační protokol. Žalobce od počátku své činnosti ve skladu upozorňoval na nedostatky, což má vyplývat ze spisu.
14. Nově právní zástupkyně žalobce uvedla, že ani inventura v dubnu 2020 nebyla řádně dokončena, přičemž dodnes není jasné, co vlastně mělo chybět. Podle protokolu o kontrole byl dokonce zjištěn přebytek v řádu milionů. Žalovaný si byl vědom, že ve skladových zásobách existuje disproporce z let 2018/2019. Žalobce by přitom chybějící položky dohledával dál, to mu však již nebylo umožněno. Nově poukázala též na žádanky, které žalobce podle úředního záznamu ze dne 2. 10. 2020 ve správním řízení předložil.
15. Žalobce uvedl, že příslušníkem Armády ČR je již od roku 2005. Tři roky – až do začátku roku 2020 – zodpovídal za sklad proviantu, kde bylo vše v pořádku, nikdy na něj nebyla podána žádná stížnost, nikdy mu nebyl uložen kázeňský trest, nikdy nic neukradl.
16. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhoval zamítnutí žaloby.
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V souladu s § 52 odst. 1 soud pro nadbytečnost zamítl návrh žalobce na provedení dokazování výslechem žalobce, neboť stav věci byl dostatečně zřejmý z předloženého správního spisu.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí služebního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty po právní moci napadeného rozhodnutí dle § 151 zákona o vojácích z povolání. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
19. Soud nejprve považoval za nutné vyjasnit rozsah soudního přezkumu. Námitkou žalobce, podle které inventura skladu prováděná ve dnech od 10. 10. – 12. 12. 2019 nebyla ani řádně dokončena a že není vůbec jasné, kdo co přesně kontroloval, za jakých skutečných podmínek a s jakým konkrétním výsledkem, se soud nemohl zabývat, jelikož byla uplatněna až v replice po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Soud v případě této námítce neseznal, že by rozvíjela jiný, včas uplatněný žalobní bod. Totéž platí pro námítce poprvé uplatněné až při jednání soudu (viz bod 14 odůvodnění tohoto rozsudku).
20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém jednání soudu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Předmětem daného soudního řízení je řešení otázky, zda žalobce jakožto voják z povolání odpovídá za škodu vzniklou na jemu svěřených hodnotách.
22. Dle § 101 odst. 1 zákona o vojácích z povolání voják odpovídá státu za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením svých povinností při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.
23. Dle § 101 odst. 3 zákona o vojácích z povolání zavinění vojáka prokazuje nadřízený, s výjimkou případů uvedených v § 104 a § 106.
24. Dle § 104 odst. 1 zákona o vojácích z povolání může ministr (obraný – pozn. soudu) stanovit služební zařazení, pro jejichž výkon je nezbytné uzavření dohody o hmotné odpovědnosti.
25. Dle § 104 odst. 2 zákona o vojácích z povolání platí, že převzal-li voják na základě dohody o hmotné odpovědnosti odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování, odpovídá za vzniklý schodek. V dohodě se může s vojákem současně ujednat, že bude-li vykonávat službu s více vojáky, kteří uzavřeli dohodu o hmotné odpovědnosti, odpovídá s nimi za schodek společně.

26. Dle § 104 odst. 3 zákona o vojácích z povolání se dohoda o hmotné odpovědnosti musí uzavřít písemně, jinak je neplatná.
27. Dle § 104 odst. 4 zákona o vojácích z povolání se voják zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, prokáže-li, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.
28. Co se týče skutečného stavu věci, služební orgány ve svém posouzení podle vydaných rozhodnutí vycházely ze skutečností, jež soud ověřil v předloženém správním spise. Z něj zjistil, že žalobce byl s účinností od 1. 1. 2020 jmenován na služební místo náčelník skladu. Česká republika – Ministerstvo obrany na jedné straně a žalobce (označen jako skladník) s čet. L. M. (označen jako správce skladu) a čet. M. B. (označen jako starší řidič specialista) na straně druhé dne 15. 1. 2020 uzavřeli Dohodu o společné hmotné odpovědnosti ev. č. 363/21-21/12/2020-1824 za svěřené hodnoty popsané jako „*Materiálové uskupení MU 1.0, 2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 3.0, 4.1, 4.2 – sklad TAM VÚ 1824, lokální jednotka 182430 a dále za hodnoty podle inventurního soupisu a dále i za další hodnoty, které v době trvání této dohody o společné hmotné odpovědnosti převezmou*“. V bodě 2 Dohody je uvedeno, že „*svěřené hodnoty byly převzaty na základě inventarizace, která se uskutečnila ve dnech 10. 10. 2019 – 12. 12. 2019. Inventurní soupis je přílohou této dohody*“. V bodě 4 Dohody je dále uvedeno, že „*odpovědnosti za zjištěný schodek na svěřených hodnotách se můžou zčásti nebo zcela zprostit, jestliže prokážou, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jejich zavinění*“. V bodě 5 Dohody je uvedeno, že „*zjistí-li podepsaní závady ve služebních podmínkách, které jim brání řádnému hospodaření se svěřenými hodnotami, jsou povinni to neprodleně prokazatelným způsobem ohlásit svému nejbližšímu nadřízenému. Zjistí-li závady, které můžou odstranit sami, učiní tak a informují o tom nejbližšího nadřízeného*“. V bodě 8 Dohody je uvedeno, že „*od dohody o společné hmotné odpovědnosti můžou podepsaní odstoupit při změně služebního zařazení, nebo pokud jeho nadřízený v přiměřené době, nejdéle v době jednoho měsíce od obdržení jeho písemného upozornění, nezabezpečí odstranění závad v podmínkách výkonu služby, které brání řádnému hospodaření se svěřenými hodnotami. Odstoupení musí být písemné*“.
29. K podpisu Dohody o společné hmotné odpovědnosti soud pro úplnost konstatuje, že ačkoli je (ručně) datována dnem 15. 1. 2020, podle rozdělovníku k jejímu podpisu vojáky včetně žalobce došlo již 9. 1. 2020.
30. Přílohou Dohody o společné hmotné odpovědnosti byl v souladu s jejím bodem 2 Dílčí inventurní soupis z inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. 2019 až 12. 12. 2019, podle kterého členem šestičlenné inventarizační komise, jejímž vedoucím byl des. J. S., byli všichni tři vojáci zavázaní z Dohody o společné hmotné odpovědnosti včetně žalobce a dále rtm. J. M. a svob. D. D. Žalobce tento soupis podepsal dne 9. 1. 2020.
31. V souladu s § 104 odst. 2 zákona o vojácích z povolání tedy žalobce společně s čet. M. a čet. B. na základě dohody o hmotné odpovědnosti převzal odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování a odpovídal za vzniklý schodek, přičemž pro vznik této odpovědnosti není v souladu s § 104 odst. 4 tohoto zákona třeba prokazovat zavinění žalobce.
32. Povinnost nahradit schodek na svěřených hodnotách je jedním ze zvláštních, zpřísněných druhů povinnosti vojáka nahradit škodu. Předpoklady vzniku povinnosti nahradit škodu jsou platná dohoda o hmotné odpovědnosti za svěřené hodnoty a schodek na svěřených hodnotách. Zavinění vojáka se v tomto případě předpokládá, a zaměstnavatel je tedy

nemusí tvrdit ani prokazovat. Voják se vyviní, pouze pokud prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění. Podle komentáře k zákoníku práce, který obsahuje obdobnou úpravu odpovědnosti za svěřené hodnoty, se prakticky bude jednat a) o zásah třetí osoby, který zaměstnanec nezavinil ani neumožnil, b) zanedbání povinnosti zaměstnavatele, které zaměstnanci znemožní se svěřenými hodnotami nakládat, nebo c) objektivní příčiny schodku. Zanedbání povinností zaměstnavatele, které zaměstnanci znemožní se svěřenými hodnotami nakládat, zpravidla spočívá v nevytvoření pracovních podmínek, které by zaměstnanci umožňovaly řádně plnit jeho povinnosti. Skutečnost, že pracovní podmínky nebyly vytvořeny, musí prokázat zaměstnanec. Aby se zaměstnanec mohl vyvinut, musí dále existovat příčinná souvislost mezi skutečností, pro kterou se odpovědný zaměstnanec zbavuje povinnosti nahradit schodek, a schodkem. Nedostačuje pouze, aby daná skutečnost mohla mít na schodek vliv; musí být zřejmé, že mezi ní a schodkem je skutečně vztah příčiny a následku. (ODROBINOVÁ, Veronika. § 252 [Dohoda o odpovědnosti za svěřené hodnoty]. In: VALENTOVÁ, Klára, PROCHÁZKA, Jan, JANŠOVÁ, Marie, ODROBINOVÁ, Veronika, BRŮHA, Dominik a kol. Zákoník práce. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2020, marg. č. 22.)

33. Z Dohody (bod 1 a 2) plyne vůle žalobce převzít odpovědnost za svěřené hodnoty popsané v Dílčím inventurním soupise z inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019, na které se žalobce navíc podílel. Vymezení svěřených hodnot pak v žalobě včas uplatněnou námitkou účinně nezpochybnil. Hodnoty, za které měl žalobce spolu s čet. M. a čet. B. počínaje dnem 15. 1. 2020 odpovídat, tak byly vymezeny zcela jednoznačným způsobem a soud z nich s ohledem na obsah žaloby musel vycházet. S ohledem na svobodný projev vůle účastníků Dohody tedy nebylo třeba za účelem vymezení svěřených hodnot provádět nějakou další inventarizaci či zjišťovat reálný stav zásob. S ohledem na toto ujednání nemůže mít dále vliv na posouzení odpovědnosti žalobce skutečnost, zda inventarizace uskutečněná ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019 byla provedena jako celková, či částečná, popř. to, o jaký typ inventury ve smyslu čl. 1 rozkazu o inventarizaci se jednalo. Bez ohledu na to totiž žalobce (spolu s čet. M. a čet. B.) v Dohodě projevil vůli odpovídat za hodnoty vymezené právě Dílčím inventurním soupisem z inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019. Okolnosti, za kterých tento soupis vznikl (například týkající se průběhu této inventarizace), stejně jako jeho případnou správnost, úplnost apod., a dále též v žalobě obecně namítanou skutečnost, že už před podpisem Dohody koncem roku 2019 a později byl ze skladu vydáván skladovaný materiál, měl žalobce pečlivě uvážit před tím, než popsaný závazek a odpovědnost za hodnoty vymezené na základě inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019 převzal. K poslední uvedené námitce soud dodává, že prvostupňový služební orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že by k materiálu měly od 15. 1. 2020 přístup jiné než hmotně odpovědné osoby a že žalobce převzal vedení skladu TAM za rtm. M., který byl v skladu naposledy v prosinci 2019, přičemž klíče měl u sebe pouze dozorčí parku, což žalobce v žalobě nijak nerozpíral.
34. Nelze proto považovat za nesprávné, pokud služební orgány stav skladu zjištěný při inventuře provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020 porovnaly právě se stavem vyplývajícím z Dílčího inventurního soupisu z inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019. Z hlediska zjištění předmětné škody (schodku) by dále byla bez významu skutečnost tvrzená žalobcem, že ke zjištění předmětné škody mělo dojít již při inventuře ze dne 7. 2. 2020, nikoli až v rámci inventury provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020. Již dne 7. 2. 2020 totiž za svěřené hodnoty odpovídal žalobce, a to v rozsahu škody odpovídající zjištěnému

stavu skladu v porovnání se stavem plynoucím z Dílčího inventurního soupisu z inventarizace uskutečněné ve dnech 10. 10. – 12. 12. 2019.

35. Z Protokolu o kontrole ze dne 29. 4. 2020, č. j. MO 122780/2020-1824, jeho příloh a zápisů o ocenění skutečné hodnoty majetku bylo zjištěno, že při inventuře provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020 nebyl dohledán svěřený majetek ve výši 236 337 Kč, a že tedy v období od 15. 1. – 15. 4. 2020, kdy za svěřené hodnoty odpovídal žalobce spolu s čet. M. a čet. B., došlo ke ztrátě tohoto majetku.
36. Služební orgány tak shromáždily podklady, na jejichž základě lze učinit závěr o tom, že žalobce (spolu s čet. M. a čet. B.) bez ohledu na zavinění na své straně odpovídal za zjištěnou škodu na svěřených hodnotách. Možnost prokázat, že zjištěná škoda vznikla zcela, případně zčásti bez jeho zavinění, pak měl v souladu s § 104 odst. 4 zákona o vojácích žalobce. Žalobce v žalobě namítl, že není pravdou (jak má být uvedeno na str. 6 prvostupňového rozhodnutí), že v době od 15. 1. – 15. 5. 2020 (myšleno zřejmě 15. 4. 2020 – pozn. soudu), kdy byla provedena další inventura, nikdo nehlásil nesrovnalosti (schodek) ve skladových zásobách a nikdo neřešil zjištěný schodek, neboť především on tak činil. To jak, kdy a vůči komu tak činil, však v žalobě bohužel nijak nespecifikoval; uvedl pouze, že „*tato skutečnost by podle něj měla vyplýnout ze spisového materiálu*“. Jakkoli z předloženého správního spisu vyplývá aktivní přístup žalobce a jeho snaha situaci ve svěřeném skladu řešit, citované zcela nekonkrétní tvrzení a povšechný odkaz na spisový materiál pomíjí skutečnost, že řádné vymezení žalobních bodů bylo jeho povinností. Není totiž úkolem soudu, aby za žalobce jeho obecná tvrzení domýšlel a ve správním spise vyhledával skutečnosti, které by mu mohly být v řízení ku prospěchu. V tomto směru tak soud může jen poukázat na výše citovaný bod 8 Dohody, ve kterém bylo zakotveno právo žalobce odstoupit od dohody o společné hmotné odpovědnosti v případě, že jeho nadřízený v přiměřené době, nejdéle v době jednoho měsíce od obdržení jeho písemného upozornění, nezabezpečí odstranění závad v podmínkách výkonu služby, které brání řádnému hospodaření se svěřenými hodnotami. Odstoupení by muselo být písemné. Ze spisové dokumentace ani z tvrzení účastníků řízení však nevyplývá, že by žalobce podle tohoto ujednání postupoval. Z výpovědi rtm. S. Č, který měl být přímým nadřízeným žalobce, vyplynulo pouze to, že mu žalobce sdělil, že sklad je obsazen nedostatečným množstvím personálu a že během inventury by měl být omezen provoz skladu.
37. Až během jednání soudu, tedy nepřipustně po uplynutí lhůty pro podání žaloby, právní zástupkyně žalobce poukázala na žádanky, které žalobce podle úředního záznamu ze dne 2. 10. 2020 ve správním řízení předložil. K tomu soud konstatuje, že zejména prvostupňový služební orgán se ve svém rozhodnutí předloženými žádankami na náhradní díly zabýval se závěrem, že dle nich „*souhlasí vydaný materiál s evidencí výdeje materiálu do spotřeby*“. Žalobce mohl v žalobě přednést argumenty, proč je posouzení předmětných žádanek podle něj nezákonné, a učinit je tak předmětem soudního přezkumu. To však v zákonem stanovené lhůtě neučinil.
38. K tvrzení, že od konce roku 2019 až do dubna 2020, kdy proběhla inkriminovaná inventura, došlo k porušení zákoníku práce a čl. 16 bod 1 rozkazu o inventarizaci, a že v případě inventury provedené ve dnech 15. – 17. 4. 2020 není zřejmé, o jaký typ inventury ve smyslu čl. 1 rozkazu o inventarizaci se jednalo, neboť zde se pod písm. l) pojednává o tzv. prvotní inventuře a pod písm. m) o tzv. dodatečném inventurním soupise, soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konstatuje, že žalobce v žalobě nijak nepředestřel, jak by tato údajná pochybení mohla mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí.

39. Z předložené spisové dokumentace soud dále zjistil, že žalobce dne 4. 10. 2019 absolvoval Školení inventarizace 2019. V replice žalobce připustil, že byl v roce 2017 proškolen na pozici skladníka proviantu. Zároveň při jednání soudu fakticky potvrdil tvrzení žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, podle kterého od 1. 10. 2016 do 31. 12. 2019 působil na systematizovaném místě skladník hospodářského skladu hospodářské čtyry roty logistiky 41. mechanizovaného praporu. Podle názoru soudu tedy žalobce byl pro služební zařazení na místo náčelníka předmětného skladu dostatečně kvalifikován. Ani on sám navíc v žalobě nepředestřel souvislost mezi tím, že neměl být nikdy proškolen na své nové služební zařazení, a dopadem, který tato skutečnost podle něj měla na zákonnost vydaných rozhodnutí.
40. Zjištěné skutečnosti a z nich vyplývající závěry našly odraz i ve vydaných rozhodnutích. Závěry služebních orgánů ve věci proto soud považuje za řádně odůvodněné a důkazně podložené.
41. K namítanému nevypořádání se s námitkami žalobce soud dodává, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

42. Nepřezkoumatelnost tedy není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení (zde žalobce) o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).
43. Soud dále také poukazuje na to, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). Odvolací správní orgán, který se ztotožní s posouzením věci správním orgánem I. stupně, tedy nemusí toto posouzení znovu opakovat ve svém rozhodnutí, ale může je (i jen implicitně) převzít nebo je například jen vhodně doplnit či korigovat. Vydaná rozhodnutí proto soud hodnotil i nastíněnou optikou, přičemž dospěl k závěru, že služební orgány v nich na námitky žalobce srozumitelným a přehledným způsobem reagovaly. Oproti argumentaci žalobce navíc srozumitelně představily ucelený myšlenkový konstrukt, ve kterém obhájily své skutkové i právní závěry, přičemž akcentovaly zejména významný výchozí předpoklad, se kterým se soud ztotožňuje, a sice že je třeba se zaměřit především na období od 15. 1. 2020 a následující, neboť do té doby bylo podepsáním Dohody stvrzeno, že fyzicky dohledaný materiál souhlasí s evidencí, což se žalobci v řízení před služebními orgány ani před soudem nepodařilo vyvrátit.
44. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy soud uzavírá, že žádné z řádně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu